

dem. Der er Noget ved denne Lov, som jeg ikke kan føle mig tilfredsstillt ved, jeg synes, jeg savner Noget af det, jeg gjerne vil have, og der er Noget, som jeg hellere vilde have været af med, men det faaer jo ikke at hjælpe, jeg er nu engang kommen i det, og saa skylder jeg mig selv at sige det, som jeg især synes at være i Forlegenhed med. Saaledes forekommer det mig, at man ikke er paa den rigtige Vej, idet man giver en Lov om, hvormange Embedsmand man vil have, inden man veed rigtig, hvad man vil bruge dem til; jeg vilde meget hellere have havt, at de, som ere komne frem med Loven, havde taget Sagen fra den anden Ende, og sagt, saa og saa mange Skovdistricter have vi, og dertil skulle vi nu see at finde det fornødne Mandskab, for at faae dem rigtig bestyret. Jeg synes, at naar vi nu gaae ud fra dette Forslag, og sige, vi vilde have saa og saamange Skovridere og saa og saamange Skovfogeder, saa sætte vi os selv en Slags Spændetrøtte paa med Hensyn til Bestyrelsen af Skovvæsenet. Det gaaer nu med det, som med alt Andet, som skal drives, der skal være en vis Orden dertil; et Jordbrug maa rette sig efter en Dristningsplan, naar det skal drives hensigtsmæssigt og ordentligt, Skovvæsenet har sin. Naar jeg nu tænker mig, at en Plan er lagt for et Skovterrains Brug, og man saa gik frem efter denne Plan og søgte at arbejde sig frem til den Fuldkommenhed i Planens Gjennemføring, som er tilfugt i enhver Afdeling for sig paa den Vis, som det hører til, saa forekommer det mig, at naar vi nu skjære et saadant Stykke over, som saaledes har været Gjenstand for fælleds Omdrift, saa bliver der store Vanskeligheder at overvinde, inden man kan faae de mindre Districter, som man saaledes deler det i, gjort i Skik, saaledes, at der kan blive en rigtig sammenhængende Orden i begge Dele, og jeg troer, at de Vanskeligheder, man saaledes har at overvinde, ere større end de, man vil have at overvinde ved at lade de større Districter blive, nota bene, hvor der er en bestemt Dristningsplan, og saa forstærke Tilsynet med saadanne Folk, som forstaae sig paa Tingen, under Commando af den Mand, som havde det større District at bestyre, og som man kunde stole paa. Imidlertid

veed jeg nok, at der er saa megen Modstand derimod, at det kan være vanskeligt nok at faae det til at gaae, men jeg har dog villet bringe det paa Dmtale. Det, som jeg dernæst kommer til, det er, som jeg sagde, at Bestemmelserne for Embedsmændene ere gjorte til Hovedsag, medens jeg hellere vilde have, at det Andet skulde have været det. Man siger, at det skulde være en Nødvendighed, at der skulde foretages en større Hugst end hidtil, og inden man kan foretage den, maa man have en Undersøgelse af Skovene anstillet. Mig forekommer det, at man lige saa godt kunde faae denne Undersøgelse anstillet, uden at udgive denne Lov. — Man kunde jo bemyndige Regjeringen, hvis den dertil behøver nogen Bemyndigelse, til at lade foretage en saadan Beskrivelse over Statskovenene, at det kan sees, hvorsomhelst Skovene kunne taale at hugges mere ud end hidtil, og hvor ikke, og det staaer klart for mig, at det ikke er en ligefrem Nødvendighed, for at faae en forøget Hugst iværksat, at man just skulde give en ny Lov af en saadan Beskaffenhed som den, der her foreligger. Dette Punkt skal jeg endogsaa blot vedrøre, for at det kan tages under Overveelse, hvorvidt de Yttringer, jeg har udtalt, have nogen Værdi eller ikke. Jeg kommer dernæst til et 3die Punkt, som for mig har særdeles stor Betydning, det er nemlig det, som tidligere er omtalt, baade af den ærede Ordfører og af den ærede Minister; det er Lønningsmaaden for Skovbetjentene. Jeg har hørt de Grunde, som ere anførte for Rigtigheden af at lønne Skovbetjentene med Procenter, men uagtet den Værdi, jeg iøvrigt tillægger disse Mænds Udtalelser, er jeg alligevel ikke istand til at kunne fatte, at det er rigtigt, at lønne dem ad denne Vej. Det er vistnok sandt, at naar der ydes nogen Præmie for udført Gjerning, vækkes Iverien hos Gjerningsmanden til at rygte sin Gjerning godt; men det kommer an paa, om ikke en saadan Præmies Udsætning kan have nogen Fare ved sig; jeg kan aldrig tabe af Sigte, at medens det er overordentligt vigtigt og godt, at en Mand, der har en Landeindom at bestyre, giver sin Forvalter en vis Dvotadeel af Indtægten, for at fremme hans Flid og Omsorg for Bestyrelsen, saa kan Rigtigheden